

[Maisted]

godt finde frem til en enighed. Men udenrigsministeren opretholder det med kritikken af USA. Og så siger udenrigsministeren: ja men o.k., hvis det er et kardinalpunkt, så stryger vi det, er vi så enige? Og så finder hr. Svend Auken nu på en tredje undskyldning, fordi han blev fanget i sit eget spil.

Kunne man ikke henstille til folketingets formand at afbryde mødet, og så kunne det radikale venstre eventuelt formulere en dagsorden, sådan at de alle sammen kunne blive enige?

Jeg synes, det er ynkeligt, og det er uværdigt for folketinget, sådan som man har behandlet denne sag. Det er altså ejendommeligt, og desværre refererer Danmarks Radio jo ikke en sådan debat, så alle kan følge med i, hvor tåbeligt det foregår herinde.

Lasse Budtz (S):

Jeg troede ærlig talt, det var umuligt, men jeg var sandelig lige et øjeblik ved at give hr. Maisted ret i bare lidt af det, han sagde.

Men når det er sagt, vil jeg gerne på socialdemokratiets vegne meddele, at vi fastholder den dagsorden, vi har foreslået, og vi anmoder folketingets medlemmer om at stemme for den.

Så vil jeg gerne minde om, at NATOs udenrigsministre i 1984 i Washington vedtog en erklæring, hvori man fastslog, at NATO har den dobbelte målsætning, at man på den ene side vil betrygge medlemskabets sikkerhed og på den anden side udvikle et mere stabilt Øst-Vest-forhold gennem en afspændingspolitik med henblik på gradvis at udvide områderne for samarbejde. Det synes vi er ganske overordentlig fornuftig politik, og det er den politik, vi faktisk følger. Vi vil gerne være medlemmer af NATO, vi vil også gerne arbejde for afspænding.

Ærlig talt er disse bemærkninger ikke mindst rettet til hr. Ivar Hansen, for jeg må indrømme – nu er jeg selvfølgelig ved at blive gammel, jeg vil nødig indrømme det, men jeg er ved at blive gammel – at jeg ikke kan huske, hvornår hr. Ivar Hansen sidst havde en kritisk bemærkning om NATO eller gik imod. Jeg behøver heller ikke at høre mere om det nu. Jeg vil dog bare lige sige, at det, hr. Ivar Hansen og partiet venstre og en masse andre med ham og fra det parti gør, er at acceptere fortsatte sprængninger som no-

get rigtigt, at acceptere opstilling af mellem-distanceraketter i Europa, at acceptere stjernekrigen og at acceptere kemiske våben. Jeg synes, man skal være opmærksom på det.

Udenrigsministeren har jo været lidt svingende i sine formuleringer i dag. Det ene øjeblik påstod han, han havde strakt en hånd frem eller modtaget en anders, og så blev de svedige begge to eller svedne; svedige må de nok have været, så vidt jeg kunne høre det. Men jeg hæftede mig nu mest ved, at udenrigsministeren var kolossalt konfrontations-søgende i en periode. Udenrigsministeren snakkede om, at vi lavede propaganda, og at vi var studentikose, ja, vi var også vigtigmåse, hvis jeg hørte rigtigt – jeg undrede mig lidt over formandens manglende reaktion, men vi kan sagtens klare det.

Men så kan man måske begynde at forstå, hvordan det er at prøve at nå til enighed med denne regerings udenrigsminister. Denne regerings udenrigsminister søger ganske enkelt enhver lejlighed – og jeg kan godt gentage, hvad jeg har skrevet: også ved lukkede møder – konfrontationen. Ved enhver lejlighed! Hvordan tror man så at vi skal prøve at nærme os hinanden inden for det sikkerhedspolitiske område? Det lader sig ikke gøre.

Så vil jeg i øvrigt gerne sige, at selvfølgelig er 1963-traktatkonferencen set fra vores side en del af en pressionsfunktion. Vi er da godt klar over, at det ikke øjeblikkelig medfører et atomprøvestop, men det er en del af det. Det er en del af pressionen, og vi anbefaler det, fordi alt det andet jo ikke har virket. Regeringens forsøg i FN, som har været begrænset, har ikke virket. CD-konferencen i Genève har ikke virket. Men selvfølgelig vil vi meget, meget gerne opfordre regeringen til også at bruge sin indflydelse, hvis den har nogen, og det har den da selvfølgelig, fordi vi har en observatørplads, til at presse dette igennem også i CD-forbindelsen.

Men så må jeg lige sige til sidst, at når vi nu vedtager denne dagsorden, så er det altså regeringens politik, og så må regeringen arbejde for 1963-traktatkonferencens indkaldelse, men selvfølgelig samtidig føre en mere aktiv politik, meget, meget gerne også ved CD-konferencen i Genève. Men der bør ikke være tvivl om, at det, der står i dagsordenen, må og skal være regeringens politik, for hvor havner vi ellers? Jeg kunne godt tænke mig